

af, at Monarchiets Finantsminister har udøvet en for stor Indflydelse? Kan han paa vise et eneste Tilfælde fra de sidste Maa- neder, hvor vi vilde have staaet os bedre, hvis Finantsministeren ikke tillige havde været Kongerigets Finantsminister? Nei, han har ikke kunnet det, og jeg skal tillade mig at fremhæve, at de, der kjende Finantsministerens Stilling til de enkelte Love, som ere Rigsda- gen forelagte i denne Session, maae kunne bevidne, at han ingenlunde er tilhøielig til at være øfsel, medens Kongerigets særlige Mini- stre fremfor ham skulde være sparsommelige. Jeg troer dog ogsaa, vi kunne sige saa Meget, at den Mand, der optræder her som Konge- rigets Finantsminister, ikke blot ved sin Dyg- tighed og sit constitutionelle Sind, men ved sin hele Maade at optræde paa ligeoverfor Rigs- dagen, har Krav paa ikke at blive fremstillet, som om hans Bestyrelse af Kongerigets Fi- nantser skulde blive fordærvelig for Staten. Der er et Punkt, som maaskee dog hos mange Medlem kunde vise, at de forandrede Forhold ere mindre farlige, end den ærede Rigsdags- mand fremstiller dem. Vi have længe og al- vorligt kæmpe for at faae Kasseeanordningen bragt istand. Den ærede Rigsdagsmand roste som en stor Statsmand den Mand, der ikke vilde møde her i Salen og dog beholdt Kongerigets Finantser under sig; men var den ærede Rigsdagsmand ikke netop med at bestræbe sig for at raade Bod paa dette unaturlige For- hold, og efterat vi have naaet den fulde Er- kjendelse af, at den Mand, der bestyrer vore Finantser — han være Monarchiets eller Kongerigets Finantsminister — maa møde her og være ansvarlig for os, i hvilken Henseende have vi da tabt Noget? Finantsloven have vi den fulde Myndighed over, Regnskaberne's Decision have vi ligeledes den fulde Myndighed over, ethvert somhelst Overgreb kunne vi drage Bed- kommende til Ansvar for, og vi have, ved at den Kasseeanordning, som jeg nys nævnte, op- hører, opnaaet, at Kongeriget istedetfor at ind- flyde den ikke ubetydeligt større Sum end nød- vendigt i Monarchiets Finantskasse, for at raade Bod paa den Mangel, der fra andre Landsdeles Side kunde være, efter 1ste April næste Aar ikke indflyder en eneste Stilling til

Hjælp for Monarchiets Finantser, hvorimod vi faae Rente af Alt, hvad vi ikke benytte til vore egne løbende Udgifter. See, der er netop et Vidnesbyrde for, at den ærede Rigsdagsmand, efter den korte Erfaring, vi have havt, vil have Banffelighed ved at hævde sin Paastands Rig- tighed. — Jeg troer det ikke nødvendigt at gaae dybere ind paa Sagen, da det maa være klart for Enhver, at den ærede Rigsdagsmand, der ellers med saa stor Klarhed og Digtighed forstaaer at forfægte en Sag, naar han i Vir- feligheden har nogen Ret paa sin Side, idag ikke har været istand til endog saa med nogen- lunde Klarhed at fremstille de Farer, som han selv troer at see; det er aabenbart, at der maa være en Mangel i den ærede Rigsdagsmands hele Tankegang, eller at der ligger Noget bag- ved, som den ærede Rigsdagsmand puffer at opnaae, og som han dog ikke ret seer sig istand til at komme frem med. Det er i mine Tan- ker navnlig det hele Forhold mellem Stats- delene, som han antydede, skøndt dunkelt, og uheldigt udviklede, der spiller en væsentlig Rolle, og naar han tilfulde vilde fremsætte, hvad han fordrer og ønsker, saa troer jeg ikke, et eneste Medlem vilde følge ham i det Forslag, han fremkom med; han bevæger sig i den Grad i det Usikre og Vallende, at det idetmindste for mig er aabenbart, at han ikke er istand til at fremstille det, han egentlig ønskede, thi ellers kan jeg ikke troe, at han i den Grad vilde være sig selv ulig.

C. B. Nimestad: Jeg skal først med et Par Ord omtale det Forslag, som den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valg- kreds (Tscherning) har stillet med Hensyn til de to Hof- og Stadsretsassessorer. Den ærede Rigsdagsmand kom igjennem en Beviisførelse, som efter min Mening aldeles strider imod Grundlovens klare og tydelige Ord, til det Re- sultat, at Hof- og Stadsrettens Assessorer ingenlunde ere uaffættelige. Det er aabenbart, at Grundloven har villet skjelne mellem to Slags Dommere, nemlig Underdommerne og Overdomstolene, og har taget Hensyn til de Første der, hvor den taler om Dommere, hos hvem den administrative og judicielle Myndig- hed er forenet. Det kan ingenlunde gaae an